

Dat	Län	Kommun	Stift	Församling	Kyrkogård
2012-10-01	Skåne	Ängelholm	Lund	Strövelstorp	Ausås
Inventare	Fotograf	Original förvaras	Bilder år	Kvarter	Gravplats nr
Ingvar Nilsson	Ingvar Nilsson	Kyrkoarkiv	2014	Gaml	176

Översiktsbild	Detaljbild
	

Gravvårdstyp (t.ex stående, liggande, material)	Stående hög grå sten på mellansockel, krönt med bågformigt överstycke med försänt 5-uddig stjärna. På stenen infällda marmorplattor med inskriptioner. Längst ned en fördjupning med en urna (eller skål). Mot sockeln står lutad en marmorplatta utformad som en uppslagen bok med inskriptioner som är otydbara p.g.a. algpåväxt.
Inskriptionstyp (t.ex försänt, upphöjd, metallbokstäver)	Försänt
Omgärdning (t.ex. sten, häck, staket)	Ingen
Ytmaterial (t.ex. sand, singel, stenplattor)	Gräsmatta
Växtmaterial (t.ex. träd, buskar)	Inget

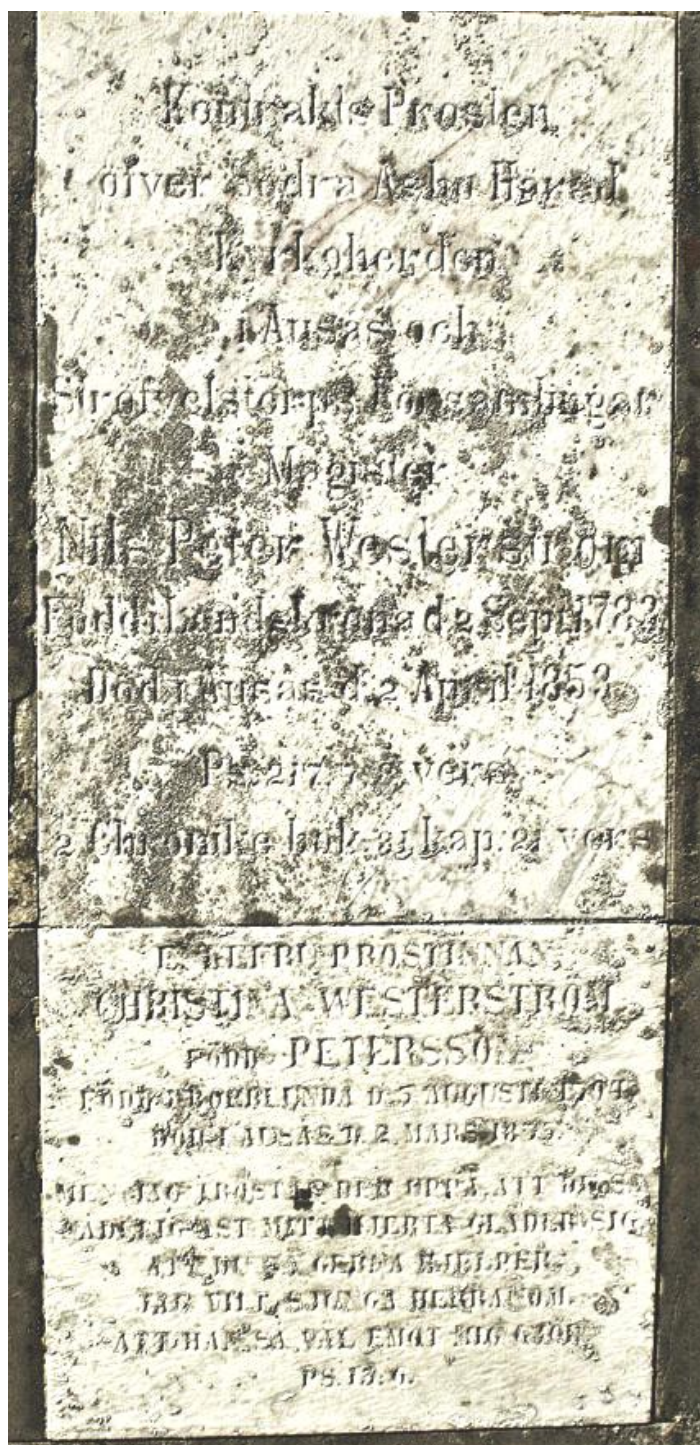
Inskription (/ = radbrytning)	Se bilder och inskription på sid. 2.
Citat (/ = radbrytning) t.ex. psalm- el. bibelvers, med för aktuell tid relevant översättning	Se sid. 2.

Porträtt / Speciella noteringar, Övrigt:

Nils Peter Westerström var kyrkoherde och så småningom kontraktsprost i Ausås 1824-1853. Hans hustru var dotter till företrädaren kyrkoherden Peter Petersson i Ausås.

Stenen till vänster är gravvård över en annan dotter till Peter Petersson, Ulrika Maria Petersson, och således syster till Christina (se Petersson Ulrika Maria, gravplatsnummer saknas).

Ytterligare upplysningar på följande sidor.

Ovanstående bild visar inskriptionerna på gravstenen.

Kontraktsprosten /
öfver Södra Åsbo Härad /
Kyrkoherden /
i Ausås och /
Ströfvelstorps församlingar /
Magister /
Nils Peter Westerström /
Född i Landskrona d. 2 Sept 1788 /
Död i Ausås d. 2 April 1853 /
Ps. 217. 7, 8 vers /
2 Chrönike bok 31 kap. 21 vers /

Sv. Ps. 217:7-8 (1819 års psalmbok).

7. Salig den, som ren och tuktig
/ Uti ord och gärning är, /
Den, som, vaksam och gud-
fruktig / Segrar på sitt kött's
begär. / Med ett samvet' utan
fläck / Skall hans anda, Gudi
täck, / Dagligt helgas till den
fröjden / Att få skåda Gud i
höjden./
8. Salig den, som vill befrämja /
Samdräkt, enighet och frid,
Lifvar kärlek, stiftar sänja, /
Kväfver hat och dämpar strid,
/ Knyter skilda vänners band,
/ Åt en ovän räcker hand, /
Icke vredgas, icke hämnas: /
Han Guds eget barn skall
nämnas./

(Denicke. Svedberg. Wallin.)

2 Krön 31:21 (Karl XII:s Bibel):

21. Och i all handel som han tog
sig före med Guds hus tjänst, efter
lagen och buden, til at söka sin Gud,
thet gjorde han af alt hjerta; therfore
gick han thet ock väl igenom.

Enkefru Prostinnan /
Christina Westerström /
Född Petersson /
Född i Borlunda d. 3 augusti 1794 /
Död i Ausås d. 2 mars 1875 /

”Men jag tröstar der uppå at du så
nådig äst: mitt hjerta gläder sig, att
du så gerna hjälperJ ag vill sjunga
Herranom att han så väl emot mig
gjör.”. Ps 13:6.

((Observera att citatet är hämtat
från Psaltaren i Bibeln (Karl XII:s
Bibel).))

Nils Peter Westerström

Ur Lunds stifts Herdaminne 1984

Domk försl 1821 14/11: 1) skolrektorn N W, 2) vice skolrektorn C Roth, 3) huspred H Öberg. Val 1822 17/2: 1) 88 1/2, 2) 1/4, 3) O. Domk förord s å 13/3: 1) N W, 2) H Ö, 3) C R. Kungl fullm s å 3/4: 1).

N W var f i Landskrona 1783 2/12, son av en "handlande" (så enl Lunds stifts matrikel 1814-42) och ogifta Stina Maria Lundström. Elev i Landskrona skola, student 1804 8/2, (Sk n 19/2), disp pro ex 1806 6/12 (Memorabilia Bibliothecæ Lundensis, t. I, p. 6, pres. A Lidbeck), prv 1809 25/8 till medhj i Farhult, disp pro gr 1811 27/5 (De Etymologia linguae graecae, p. 5, pres. M Norberg), missiv till Ausås s å 5/6, ex paedagog pract s å 11/6, fil mag s å 21/6, vice skolkollega i Landskrona 1813 8/1, vid Kristianstads skola 1815 26/7, v rektor därst 1818 2/9, presiderade s å 17/12 för rektoratet, pastorex 1819 22/11, rektor vid Karlskrona skola s å 29/12, tilltr 1820 1/5, kh i A och S 1822 3/4, tilltr 1824 1/5, prost ö e f 1826 24/5, kontraktsprost i S Åsbo 1831 13/1, orator vid prm 1836. Död i A 1853 2/4.

N W var född utom äktenskapet, och eftersom han enligt Henrik Schönbecks uppfattning¹ räknades till biskop Faxes gunstlingar och liknade honom icke blott "i egenskaper och åsikter" utan även till det yttre: "samma ansiktsbildning och hufvud-form, samma kroppshöjd och gång, samma vacklande, opålitliga karaktär", kunde Schönbeck, som hatade Faxe och tydligen tyckte ganska illa om N W, i vars kontrakt han två år varit v p i N V, s a s "slå två flugor i en smäll" och diskriminera dem båda genom att återge "ett allmänt rykte, som icke blott förekom i samtal och bref utan äfven antyddes i tidningspressen", att N W skulle ha varit son till Faxe. Visserligen hade Schönbeck, säger han själv, uppträtt emot detta påstådda faderskap, emedan han räknat ut, att Vilhelm Faxe var blott 16 1/5 år, när N W föddes, men för att icke släppa den honom tilltalande tanken fann han i stället på, att "vida närmare ligger den konjekturen, att N W kunnat vara son till Jakob Faxe i Kvistofta, som vid den tid N W föddes i oäkta säng, var änkling", ett typiskt exempel på Schönbecks lilla svaghet för att på lösa grunder propagera och eventuellt även fabricera ondsint skvaller om personer, som han inte tyckte om.

Om N W:s verksamhet som skolman i Kristianstad och Karlskrona har den med båda dessa städers förhållanden väl förtrogne Lars Feuk meddelat², att "derifrån ihågkommes N W som en pedagog af stort anseende. De publika läroverken voro på den tiden föga aktade. Föräldrarna i bättre omständigheter höllo hellre informatorer för sina söner än insatte dem i allmänna läroverk. Latinet var det ämne, som innehade primatet vid undervisningen. Näst efter latinet lades vikt på teologien, äfven den meddelad på latin. N W var visserligen sjelf prest men gillade icke den ensidiga undervisningen. Han lade icke mera vikt på latinet än på andra undervisningsämnen. I sht sökte han gifva fart åt undervisningen i matematiska ämnen. I en stad sådan som Karlskrona, der söner af örlogsmän växte upp, var just nämnda undervisning den föräldrarne mest satte värde på, och då de nu märkte, att den grundligt meddelades vid allmänna läroverket, insatte de sina söner i detsamma."

N W förblev emellertid blott omkr. ett årtionde i skoltjänst, och ännu icke 40-årig utnämndes han till det förnämliga Ausås, där han tidigare varit med-hj hos prosten P Petersson och vars svärson han redan under Karlskronatiden blivit. "N W var hvarken talare el predikant men var en slängd expeditionskarl, ordförande och protokollförare. Ganska trassliga förvecklingar var han villig och äfven mäktig att utreda", skriver Schönbeck¹, och det är påfallande, hur ofta domkapitlet tog hans praktiska och habila smidighet och myndighet i anspråk som konsistorieombud: "han kunde anses som ett slags öfverstepräst i 3 härader"¹. Särskilt kom N W genom sin aktivitet och förutseende att göra en stor insats i trakten, därigenom att, då bl a från Vegeholm en mängd hemman skulle fränsäljas, han "icke blott uppmuntrade brukarna af dessa hemman att inköpa dem utan också dertill skaffade medel. Intetdera var en lätt sak; till det förra behöfdes all den övertalningsförmåga, hvaraf han i rikt mått var i besittning, och till det senare allt det förtroende, som han ock i rikt mått egde hos alla som kände honom. Han måste i början skaffa penningar på egen kredit och genom att anlita enskilda personer, ty då funnos icke vår tids många banker, i början icke ens Skånska Privatbanken i Ystad, hvilken sedermera flitigt anlätades. Presidenten friherre C W Ehrenborg yttrade om N W, att han gjort sig förtjent att blifva kommandör af Vasaorden."³ - Under N W:s kyrkoherdetid kom folkskolestadgan 1842, och det föll på hans lott att i A o S (Ausås o Strövelstorp) genomföra dess föreskrifter. Den första grundläggningen av ett modernt skolväsen i pastoratet, något som han som gammal framstående skolman bör ha varit särskilt lämpad för, är alltså hans verk.⁴ Det förgick icke utan vissa slitningar, och särskilt blev det 1844 bråk och klagomål över N W:s självrådighet, då han genomdrev, att den med klockaretjänsten förenade lärartjänsten blev besatt med hans blivande måg, Erik Lindegren.⁵

Ett särskilt omnämnande bör göras om den gästfrihet, som under N W:s tid utövades i A:s stora och förnämliga prästgård. "Det var ingalunda blott den materiella välfägnaden", skriver Cavallin⁶, "som lät menniskor af alla åldrar, stånd och bildningsgrader der finna sig väl, utan detta åstadkoms

ännu mer genom den lediga umgängestonen, som lät skämt och allvar omvexla, genom förmågan att se äfven lifvets småsaker från någon sida som gjorde dem intressanta och genom det lifliga intresset för allt godt och sannt och skönt. Der förelästes för aldrig tröttnande åhörarinnor så väl predikningar, t ex Thomanders, som ock sådana böcker som t ex Agardhs Sveriges statistik, Ätter-boms Svenska siare och skalder, Öhlenschlägers lefverne osv, äfvensom romaner af bättre art, såsom Bulwers, Dickens', Ingemanns m fl. Musik idkades mycket, och der hördes ej blott instrumenters klang, utan äfven mensklige röster, hvilka sjöngo dels psalmer, dels folkvisor, Geijers, Lindblads m fl kompositioner, äfvensom Bellmans och Wennerbergs." I ett brev 1837 3/8 från Henrik Reuter Dahl till fru Hanna Molbech⁷ heter det också: "Jag har mycken fröjd af den resa vi gjorde tillsammans och af vistandet i Ausås. De såg sjelfa huru jag ofta glädde mig som ett barn och rentaf lefde i det närvarande. Denna glädje varar ännu och skall länge vara. Fru Molbech, fru Westerström, deras män, Kullen och mycket mera flyger alltjemt genom mitt hufvud och uppfyller mitt minne med de behagligaste erindringer." "Någon gästfriare, humanare och i umgängesförhållanden trefligare kontraktsprost än N W kunde hvarken jag eller någon v p önska sig", anser också Schönbeck¹, men, skriver han: "Ett tillägg och beriktigande vill jag göra till hvad Cavallin skrifver om gästfriheten i det prästhuset. Jag vill visst icke bestrida, att gästfriheten där var välvillig, men den var mera allmänlig och träget inbjudande än att den för värdfolk och husfolk sjelfva skulle kunna medföra hvad man kallar huslig trefnad. Det var ett ryck in och ett ryck ut, som måste inverka menligt på den ordning och verksamhet samt det för familjen uppfostrande föredöme, som bör vara rådande i hvarje prästhus, för att icke tala om det enkla lefnadssätt, hvartill en prästman bör uppmuntra och som han äfven af familjeomsorg bör iakttaga... Där kommo icke blott gäster för dagen el för några dagar, utan hela familjer, äfven från Danmark, slog sig under somrarna ner där för månader." Därefter följer hos Schönbeck de genom kapitlet professor Molbech och den skånska gästfriheten (i Schönbecks Prelater, 1927, s 341 ff) välbekanta men nog något överdrivet elaka anekdoterna om hur den sure och pretentiöse Molbech missbrukade N W:s gästfrihet⁸. Det bör härvid påpekas, att varken i N W:s egna, mycket respektfulla brev till Molbech (12 st 1837-45)⁹ eller i Reuter Dahls brev till Molbech och hans hustru¹⁰ finns något, som skulle kunna bestyrka Schönbecks maliciösa spydigheter, även om de väl får antagas ha innehållit någon korn av sanning. Han fortsätter: "Under ett förtroligt samtal med N W blef det mig fullt klart, att inbjudandet och det enträgna hushållandet af gäster icke utgick från honom utan var en för husfredens bibehållande nödvändigt eftergift åt hans frus önsningar. Hon hade en mycket anspråksfull och stark vilja, och hennes bror, prostén Petersson i Kågeröd, omtalade henne som slösaktig och saknade all omtanke i hushållsväg." Några exempel härpå anförs, vilka väl inte kan anses särskilt övertygande, men Schönbeck har rätt, då han påpekar, att trots pastoratets stora inkomster var boets behållning vid N W: s död nära nog ingen och änkan fick två extra nådar.

G i A 1821 *m Christina Brita Petersson*, f i Borlunda 1749 3/9, död på Ekholmen i A, 1873 2/3, dotter av A 11). - Barn: *Charlotta Maria*, f i Karlskrona stadsförs 1821 10/12, g¹¹ m 2:e stadskm i Lund *Victor Humbla*. - Anna *Wilhelmina* Ulrika, f i Karlskrona stadsförs 1823 20/9, g m kh i Solberga *Erik Ludvig Lindegren*. - *Gustava Jakobina Fredrika*, f i A 1825 16/2, död på Ekholmen därst 1905 9/12. - *Ebba Christina*, f i A 1826 22/9, död i V Karaby 1911 16/7. - *Hedvig Johanna Göthilda*, f i A 1828 27/2, död därst 1853 5/6. - *Isak Peter Wilhelm*, f i A 1830 12/3, Sjm Sk 4328, maskin- och baningenjör vid Landskrona-Hälsingborgs järnväg, död i Raus 1906 1/2.

(Min rättelse: N P Westerströms ovan nämnda maka, Christin Brita, var född 1794, inte 1749. Den riktiga uppgiften är hämtad under kh Peter Petersson i Herdaminne).

H Schönbeck, Mina prästerliga läroår. Manuskript i KB. 2) L Feuk, Miniatur-bilder af bemärkta prestmän... 1893, s 138 f. 3) S Cavallin, Ur skånska presthusens häfder, 1878, s 89. 4) S Åberg, Vår skola, 1942, s 38 ff. 5) Klockaremål, LDA, LLA. 6) Cavallin a a s 97 f. 7) Tr. i Samlaren, 25, 1904, s 120. 8) Jfr O Ahnfelt, Mina minnen, 2, 1907, s 96 ff. 9) Khvn KB. 10) Christian Molbechs Brevveksling med svenske Författare og Videnskabsmaend, 2-3 1956, passim enligt registret. Samlaren, 25, 1904, s 119-78. 11) Vigseln förrättades av biskop Faxé, och det därvid av biskopen hållna talet har av N W in extenso införts i A kb., tryckt i B Åberg, En Skånekyrka genom åtta sekler, 1949, s 222 f.

Biskop Faxés tal enligt ovan not 11) återges här:

” ”Värde ledamöter i Ausås och Strövelstorps församlingar!

Ett gladt och högtidligt tillfälle har berett mig nöjet att åter vistas ibland Eder. Aderton år äro förflutna sedan jag i detta Herrans tempel hade med Eder viktiga överläggningar sedan jag i Ämbetet inställt Eder värde Lärare Herr Prosten Westerström. Herren i Himmelen har hört de böner, som både I och jag fällde vid denna andaktsfulla förrättning. Herrans barmhärtighet har över Eder och Eder Lärare varit var morgon ny. Han har givit välsignelse och framgång åt bemödandet av den nitiske arbetaren i Herrans vingård för Guds Rikes tillväxt ibland Eder. I haven med honom deltagit i berömvärd omsorg för skolinrättningarna och kyrkornes bestånd och prydning, fattigvården och vad till skick och ordning i dessa församlingar hör, utom vad han särskilt kunnat verka för Eder husliga sällhet. Förtroendet och tillgivenheten emellan Lärare och Åhörare har

med varje dag ökats. Jag har den mest hugneliga anledning att deröver förklara den mest sanna både tillfredsställelse och förnöjelse under önskan av en oavbruten fortsättning av ett så lyckligt förhållande.

Ett nytt bevis på Eder hedrande både tanke- och handlingssätt har i dag visat sig genom de smakfullt anbragte prydnader varmed I för det av Eder älskade prästhus velat ådagalägga Edert nära deltagande i dagens höglid och Eder innerliga och oförställda tillgivenhet för dess samptlige ledamöter och i synnerhet för det unga paret, som i dag firar sino största högtidsdag här i livet. Det är därför jag vill tacka Eder och jag gör det av uppriktigaste hjärta och under förklarande av den varmaste erkänsla. Denna Eder väl utförda åtgärd talar inför det allmänna högre och vidsträcktare än den mest värtaliga muntliga framställning. Det, som allt vad vi skåde, är förgängligt och försvinner, men minnet därav skall på denna ort icke försvinna och alltid anses såsom ett glädjande tecken av den ömmaste och mest kärleksfulla förbindelse emellan en nitfull Lärare och tack-samma Åhörare. I haven utom templets förgård upprest den omnämnda prydnad, måtten I så väl inom templet som inom Eder husliga krets var för sig pryda Eders hjärta med levande tro och kristelige dygder, på det alla, som här deltaga i denna jordiska glädje, måtte även njuta den himmelska inför Guds och Lambsens Tron. Måtten I alle bliva Eder Vördige Lärares pris och berömmelse på vår Herras Jesu Kristi dag! - Med dessa ord, med dessa tänkesätt och böner bjuder jag Eder det hjärtligaste, det sista farväl. Icke träffas i tiden vi oftare, som här äro församlade. I avskedets stund kan jag icke högtidligare tilltala Eder än med Pauli ord, den av Honom högt värderade kristliga församling i Efese sitt sista välsignade farväl. — Nu, säger han, befaller jag Eder Gudi och Hans Nåds Orde, vilken är mäktigt uppbygga Eder och giva Eder arvedel ibland allom dem som Helgade äro. — Ja, Guds Nåd, Jesu Kristi Kärlek och den Helige Andes delaktighet vare med och över Eder alla!”

Schönbecks beskrivning av en episod vid professor Molbechs besök i Ausås prästgård återges i Bengt Åberg: *En skånekyrka genom åtta sekler*. Här följer ett utdrag:

” ”Den Westerströmska gästfriheten kunde ställas inför påfrestande prov, vilket följande historia visar:

Vid en festlighet i Lund blev Westerström bekant med den originelle danske professorn Christian Molbech, vilken med hustru och son inbjöds till Ausås. Då familjen anlände, förde värden dem till gästrummen och yttrade: »dessa rum äro ämnade åt professorn och frun; för unge herr Molbech hava vi ett rum i andra byggnaden». Molbech godkände emellertid icke rummen: »disse to Værelser ere gode nokk till min Kone og Søn, men jeg maa have andre». Och så vandrade han omkring i prästgården till dess han kom till expeditionsrummet, där han kastade sig på soffan med orden: »disse Værelser synes jeg godt om!» Westerström fick sedan under ett par veckors tid inreda ett annat rum till expeditionsrum.

Molbech genomdrev en fullständig förändring av prästgårdens levnadsvanor. Sålunda skulle han t.ex. äta middag kl. 4 och inte kl. 1 såsom värdfolket, och till varje (!) middag måste han ha sin »Kjød-suppe med Boller».

Då Molbech vistades i Ausås brukade även Lundaprofessorn, sedermera ärkebiskopen Reuter Dahl besöka Westerström. Vid ett sådant besök blev Westerström med sina gäster högtidligen inviterade av Casper Ehrenborgh på Vegeholm. Allmänt känd och uppskattad blev på sin tid historien om hur Molbech vid detta tillfälle högljutt klagade över Ehrenborghs sura räkor!” ”

Ur Bengt Åberg: *En skånekyrka* ... , hämtas följande upplysningar:

Med Nils Peter Westerström kom åter en skolman till pastoratet. Det blev nu en verksam tid för både skolväsendets och fattigvårdens förbättring, om vilket visitationsprotokollen vittnar. Westerström kom att stå i spetsen för utformandet av pastoratets moderna folkskola, och säkerligen kunde ingen varit bättre skickad därtill än han med sin erfarenhet som lärare, sitt nit för undervisningen, sin eminenta praktiska läggning och framträdande förmåga att »ta» sockenmännen på det rätta sättet. Inte minst den senare egenskapen var en stor tillgång, både då det gällde förhandlingar om lärarlöner, nya skolbyggen, jordköp och om Strövelstorps kyrkas utvidgning på 1840-talet, vilka förvisso krävde både tålmod och smidighet av förhandlingsledaren.

Om vi övergår till prosten Westerströms centralt prästerliga gärning blir källmaterialet mer dämpat. Med sin humanism och sina sociala intressen tillhörde han den prästtyp som upplysningstiden skapade. Westerström bar också som predikant på arvet från denna tid med dess nyttighetsmoral blandad med gråtmild sentimentalitet och med tyngdpunkten på det värtaliga, fulländade framförandet, som i regel icke var den lämpligaste formen för att åt sockenborna räcka deras andliga färdkost och fylla deras andliga behov.

- - -

På lördagsaftonen den 2 april 1853 avled Westerström stilla efter att ännu 14 dagar förut ha skött sin tjänst i full utsträckning. Hans hustru, prostens Quensels dotterdotter, bosatte sig senare tillsammans med två ogifta döttrar på det av Westerström inköpta »änkesätet» Ekholmen i Ausås, där hon avled

först 1873 i en ålder av 79 år. Döttrarna var också de bosatta här till sin död och upprätthöll till fullo sitt föräldrahemms berömda gästfrihet. De åtnjöt liksom prostinnan högt anseende bland de två socknarnas invånare.

Ur *Sam. Åberg: Vår skola, 1942*

Den 2 april 1852 (?) avled prosten N. P. Westerström.

Han var präst och skolman i en lycklig förening. Då han uppfördes å första förslagsrummet till Ausås och Strövelstorps pastorat, var han rektor vid Karlskrona läroverk och hade flera läroverksår bakom sig. Då han år 1824 tillträdde, var han i sin bästa mannakraft och fick verka i pastoratet i 29 år. Hans humanistiska bildning, hans härkomst och personliga läggning torde ha gjort honom till en god skolläre även på folkskolans område. Hans insats skall ses i ljuset av tidsförhållandena: på nästan bara marken fick han som så många andra börja. Men honom beskärdes dock lyckan att få församlingen med sig och genomföra *grundläggningen* av det moderna skolväsendet i vår socken. (Strövelstorp-Ausås, min anm.).

Ur *Augusta Katarina Bergh: Från förgångna tider*, tryckt 1916.

Augusta Katarina Bergh, f. von Rosen, var dotterdotter till Kjell K Barnekow på Spannarp, (död 1875) och Carin (Catharina) Brummer (död 1883).

Ur bokens kapitel *Två gamla hjärtan* hämtas följande utdrag som ger en kompletterande bild av livet hos prästfamiljen Westerström. Familjen Kjell K Barnekow på Spannarp var, liksom familjerna på godsens Rögle och Vegeholm, ofta inbjudna till prästgården i Ausås. Det är om detta som de gamla döttrarna Westerström berättar för Augusta Katarina Bergh och hennes kamrater när de hälsar på hos "tant Gutta" och "tant Ebba" på Ekholmen.

Två gamla hjärtan Prosten Westerströms döttrar på Ekholmen

"Ekholmen - - - heter det och mitt på slätten ligger det, men en härlig klunga ekar har slagit vakt omkring gårdens fridlysta område, där två gamla döttrar av den ansedda prästsläkten Westerström fått sitt hem (tillsammans med prostens Westerströms änka Christina Westerström, /min anm./), sedan de efter sin faders död måste lämna prästgården till efterträdaren.

Tant Ebba talar och ler --- och berättar, om Mors ungdom (Augusta Berghs mor, min anm.) och gamla prästgården, där deras far och mor förde stort hus, där prästfar själv förde Mormor i polonäsen, där släkterna Humla och Bring samlades, där Ebbe Gustav Bring, Linköpingsbisp, som ung student dragit ut och in. Ack, från den gamla prästgården kunde täljas så mycket. Där hade förr samlats så många bemärkta män, som hade ungdomsband med gamle prosten eller där inhämtat av hans kunskaper. Döttrarne voro unga och många och prostinnan slog dörrarna upp på vid gavel. Där bakades och lagades till kalas och familjerna från Spannerup, Vegeholm och Rögle gästade dem och intet felades i glädjen och trakteringen och alla trivdes gott hos prosten och prostinnan. - - -

Och tant Gutta (möjligen Hedvig Johanna Göthilda, min anm.) bakade kakor och log - - -. Men Mor hade viskat till mig, att det var en tid, då tant Gutta hade en annan ögonfröjd, då för henne hägrade något helt annat, då hon trodde, att stigen till lyckolandet låg helt nära - - - två gingo på stigar dit, men tillsammans nådde de aldrig lyckolandet, utan gingo om varandra på vägen som många göra, ty stigarne äro villsamman och ej lätta att finna. Då slog tant Gutta in på en annan väg och trampade pliktuppfyllets signade och beprövade stig i hemmet, där hon hjälpte sin gamla mor med att taga bördor från hennes tyngda skuldror och i kök och visthusbod, mellan sal och kamrar flög Guttas flinka fötter. Och Gutta bakade tårtor och kakor att fäga gästerna med, och nog torkade hon väl bort mången tår med sin mjöliga hand, men tant Gutta lärde sig att le, lärde sig, att man även på den vägen kan bli lycklig.

För mig och oss alla står tant Gutta som ett enda stort leende över vår ungdom --- som kakornas korade prinsessa --- som det uppnådda lugnet och välviljan."

Källor:

1. Gunnar Carlquist: Lunds stifts Herdaminne, 1984
2. Bengt Åberg: En skånekyrka genom åtta sekler, 1949
3. Augusta Katarina Bergh: Från förgångna tider, 1916
4. Sam. Åberg: Vår skola, 1942